

Arrest

nr. 246 634 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische en Servische nationaliteit te zijn en die beiden handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 5 augustus 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De ouders van de minderjarige verzoekers dienden op 4 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde op 12 maart 2019 dit verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond voor de heer M. R., vader van verzoekers, en niet-ontvankelijk voor mevrouw V. V., moeder van verzoekers. Zij tekenden hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij de arresten met nrs. 224 941 en 224 942 van 14 augustus 2019 deze beroepen verwierp.

De ouders van verzoekers dienden op 5 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister verklaarde deze aanvraag, in naam van de kinderen, onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.04.2019 werd ingediend door : M., M. A. (R.R. ...) Geboren te Lier op 04.12.2018 Nationaliteit: Servië M., A. (R.R. ...) Geboren p 28.12.2013 te Oberkirch M., E. (R.R. ...) Geboren op 21.03.2015 te Brasschaat Nationaliteit: Bosnië Adres: (...) Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders: M., V. (R.R. ...) en M., R. (R.R. ...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkenen volgden als minderjarigen mee de asielpcedure van hun ouders. Hun ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag samen met de kinderen werd afgesloten op 22.05.2015 met een weigering in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op datum van 21.05.2016 dienen hun ouders een asielaanvraag in te Nederland. Op datum van 01.07.2017 worden betrokkenen aangetroffen in Frankrijk alwaar ze een asielaanvraag indienen op 25.01.2017. Frankrijk vraagt in het kader van de Dublin overeenkomst aan België om betrokkenen over te nemen maar België weigert dit op 27.02.2017. Betrokkenen keren pas op 01.03.2018 terug naar België waar ze op 04.04.2018 een tweede asielaanvraag indienen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.08.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de Belgische asielpcedures- namelijk twee maanden voor de eerste en één jaar en negen maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hun ouders een verschillende nationaliteit hebben. Echter, betrokkenen verduidelijken niet waarom dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Betrokkenen maken namelijk niet aannemelijk dat de ouders geen (tijdelijk) verblijfsrecht kunnen bekomen in elkaars land op basis van hun relatie en hun drie gezamenlijke kinderen. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat minstens één van beide geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem of haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Servië dan wel Bosnië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Uit niets blijkt dat mijnheer zich niet in Servië zou kunnen vestigen er een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen op voorwaarde dat hiertoe de nodige administratieve stappen gezet worden. Omgekeerd geldt hetzelfde voor mevrouw: uit niets blijkt dat zij zich niet in Bosnië zou kunnen vestigen en er een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen indien hiertoe de nodige administratieve stappen ondernomen worden . Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun ouders Rom zijn waardoor zij dit ook zijn en dat zij hun land hebben ontvlucht wegens problemen in hun land van herkomst en discriminatie omwille van hun Roma-afkomst. Zij vermelden dat zij bij een terugkeer zouden worden gediscrimineerd en dat zij zouden geconfronteerd worden met tal van problemen, zoals toegang tot

gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Betrokkenen wijzen erop dat de situatie voor Roma zowel in Servië als in Bosnië penibel zou zijn en verwijzen hiervoor naar een rapport van de Europese Commissie van 17.04.2018 over de situatie in Bosnië en over de situatie in Servië. Verzoekers beperken zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zouden vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Servië en Bosnië reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun ouders door hun jarenlange afwezigheid geen bindingen meer zouden hebben in hun respectievelijke landen van herkomst, waardoor zij bij hun terugkeer een beroep zouden moeten doen op hun nationale overheden en aldus geen middelen zouden hebben om te overleven. Allereerst stellen we vast dat uit het administratief dossier blijkt dat hun ouders wel degelijk nog banden hebben met hun land van herkomst. Voor mijnheer stellen we vast dat zowel zijn moeder als zijn zussen in Bosnië wonen. Uit de beslissing van het CGVS dd. 12.03.2019 blijkt bovendien dat verschillende familieleden van mijnheer momenteel tewerkgesteld zijn in Bosnië, dat zijn zussen er ingeschreven zijn in school, dat zijn familieleden onderdak hebben en dat Roma in Bosnië een beperkte uitkering ontvangen (CGVS dd.12.03.2019). Voor mevrouw stellen we vast dat zowel haar moeder, op 24.03.2013, en haar broer, op 22.06.2012, door onze diensten gerepatriëerd werden naar Servië. Wat haar zus Ramona en haar broer Daniel betreft, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied en dit sinds 2014. Uit de beslissing van het CGVS dd. 12.03.2019 blijkt dat haar oudste broer nog steeds in Servië woont en dat haar moeder er jarenlang woonde en werkte. Uit het administratief dossier blijkt dat haar vader, dhr. H. Z. (R.R. ...) sinds 12.03.2020 samenwoont met zijn dochter in België. Hij verbleef van 2005 tot 2019 in Servië. Gezien haar vader meer dan veertien jaar in Servië heeft verbleven, kan verondersteld worden dat hij er sterke banden heeft waarvan zijn dochter gebruik kan maken bij haar terugkeer. Dit bevestigt eveneens de veronderstelling dat mevrouw al die jaren wel degelijk in contact stond met haar in Servië verblijvende familieleden, althans minstens met haar vader. De bewering dat hun ouders geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst wordt aldus niet bevestigd door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat de ouders van betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in hun respectievelijke landen van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkenen vrij om voor hun een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen middelen zouden hebben om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen enkele band zouden hebben met de landen van hun ouders. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Servië of Bosnië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in één van deze beide landen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Bosnië of Servië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met deze landen. Hun vader heeft immers de Bosnische nationaliteit waar een groot deel van zijn familie verblijft. Hun moeder heeft immers de Servische nationaliteit (zowel haar moeder als haar vader hebben de Servische nationaliteit, waardoor er van uit gegaan mag worden dat zij ook de Servische nationaliteit kan bekomen) en ook een groot deel van haar familie verblijft in Servië. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte hun moedertaal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen onderbroken verblijf kennen in België, integendeel. A. is geboren in Duitsland en het gezin keerde pas op 31.12.2014 terug naar België vanuit Duitsland. A. was dan al één jaar oud. Op 21.05.2016 werd het gezin aangetroffen in Nederland. Op 07.01.2017 werden ze aangetroffen in Frankrijk waar zij op 25.01.2017 asiel vroegen. Pas op 01.03.2018 keerden betrokkenen terug naar België. Bovendien stellen we vast dat E. en A. hier slechts één jaar kleuteronderwijs aantonen en dit in het schooljaar 2018-2019. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun bindingen met België zowel taalmatig als cultureel dermate hecht zijn dat zij opwegen tegen de banden, via hun ouders, met hun respectievelijke landen van herkomst. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij hier naar school gaan. Echter, allereerst merken we op dat enkel A. op dit ogenblik leerplichtig is. Verder merken we op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf van de kinderen en dus ook niet van een ononderbroken (kleuter)onderwijs voor A.. Verder stellen we vast dat betrokkenen geen attesten voorleggen die betrekking hebben op huidig schooljaar. Betrokkenen tonen enkel aan dat A. en E. hier één jaar kleuteronderwijs volgden in schooljaar 2018-2019. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat A. hier ook effectief zijn leerplicht opstartte daar betrokkenen hebben nagelaten hun aanvraag te actualiseren met recente schoolattesten. Het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er redelijkerwijs van uit worden gegaan, gelet op de nog zeer jonge leeftijd van de kinderen, dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zowel M. als E. in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich op hun hoger belang als minderjarigen en wijzen in dit verband op artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en wijzen erop dat er een 'fair balance' gevonden moet worden tussen het belang van betrokkenen en hun familie en het Belgisch algemeen belang. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen gezien hun jonge leeftijd afhankelijk zijn van hun ouders, waarmee zij samenwonen. Echter, hun ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Betrokkenen kunnen samen met hun ouders terugkeren en worden aldus niet gescheiden van hun gezinsleden. De bestaande gezinseenheid van de kinderen blijft aldus behouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen getuigenverklaringen voorleggen. De voorgelegde getuigenverklaringen hebben hoofdzakelijk betrekking op hun vader en niet op betrokkenen zelf. We stellen dus vast dat betrokkenen geen enkel bewijs van sociale banden voorleggen, dat zij geen enkel bewijs voorleggen van enige buitenschoolse activiteiten én dat zij slechts één jaar kleuteronderwijs volgden. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten, samen met hun ouders, met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het

vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 6, en op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Wat betreft artikel 6 van het IVRK merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat Servië en/of Bosnië niet de mogelijkheden van hun ontwikkeling in de ruimst mogelijke zin kunnen waarborgen. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij hun terugkeer niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat de betrokkenen geen onderbroken verblijf kennen in België, integendeel. A. is geboren in Duitsland en het gezin keerde pas op 31.12.2014 terug naar België vanuit Duitsland. A. was dan al één jaar oud. Op 21.05.2016 werd het gezin aangetroffen in Nederland. Op 07.01.2017 werden ze aangetroffen in Frankrijk waar zij op 25.01.2017 asiel vroegen. Pas op 01.03.2018 keerden betrokkenen terug naar België. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun bindingen met België dermate hecht zijn dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belangen zou schaden. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hun ouders goed Nederlands zouden spreken, dat hun ouders hier lessen gevolgd zouden hebben, dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij de Belgische taal en cultuur goed onder de knie zouden hebben, dat zij de facto al onderdeel zouden uitmaken van de samenleving waartoe zij behoren, dat zij op een zeer goede manier geïntegreerd zouden zijn, dat zij geworteld zouden zijn in onze samenleving, dat zij de intentie zouden hebben om conform de Belgische normen en waarden verder deel uit te maken van de samenleving, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals de geboorteakte van hun vader, scholingsbewijzen van hun moeder, uitzendarbeidovereenkomsten van hun vader en de bijhorende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt een nota met opmerkingen neer, maar geen administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van:

“ARTIKEL 8 EVRM EN ARTIKEL 3 IVRK SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”

Het middel licht toe:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt; kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. 2. Door de verzoekende partij werd tevens beroep gedaan op artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK, in het bijzonder gelet op de belangen van de minderjarigen. De verzoekende gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Servië of Bosnië en Herzegovina voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op hun private belangen. De verzoekende partij wees erop dat alle minderjarige kinderen geboren werden buiten deze landen (A. werd geboren in Duitsland, M. en E. werden geboren in België), in België hebben verbleven en zijn opgegroeid en derhalve geen enkele band hebben met Servië of Bosnië en Herzegovina. 3. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing; gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM samengelezen met artikel 3 IVRK. 4. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor de minderjarige kinderen. De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. M. E., werd geboren op 21 maart 2015 te Brasschaat. Zijn broertje, M. A., werd geboren op 28 december 2013 te Oberkirch (Duitsland). De jongste telg van het gezin, M. M., werd geboren op 4 december 2018 te Lier. De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige kinderen. De moeder en vader traden enkel op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kinderen. De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige kinderen, aangezien enkel in naam van de minderjarigen een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn of haar ouders maakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders. Desondanks blijkt in de bestreden beslissing dat de keuzes die door de ouders van de minderjarige werden gemaakt, met name om zich zonder legaal verblijf in België te nestelen en niet terug te keren naar Servië of Bosnië en Herzegovina ook aan

de minderjarige kinderen zelf werd toegerekend. Dit blijkt onder meer uit volgende passages: "Betrokkenen volgden als minderjarigen mee de asielprocedure van hun ouders. Hun ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten." (stuk 1, pagina 1) "Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte hun moedertaal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts precair was" (stuk 1, pagina 3) "Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen." (stuk 1, pagina 3) De gemachtigde miskent hiermee dat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet enkel werd ingediend voor de minderjarige kinderen. Een minderjarig kind heeft geen enkele inbreng of verantwoordelijkheid voor de keuzes die door de ouders zijn gemaakt. De keuzes die door de ouders van de minderjarige kinderen werden gemaakt kunnen daarom niet aan een minderjarig kind zelf worden toegerekend, terwijl de gemachtigde dit wel doet in de bestreden beslissing. Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. 5. De ouders verblijven in België, hetgeen niet wordt betwist door verweerder in de bestreden beslissing. Het is voor de minderjarige kinderen ónmogelijk om zelf naar Servië, dan wel Bosnië en Herzegovina af te reizen om aldaar hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen. De minderjarige kinderen zijn volledig afhankelijk van hun ouders, hetgeen bezwaarlijk kan worden betwist. Aangezien de minderjarige kinderen verblijven in België, kunnen zij niet anders dan de aanvraag indienen vanuit België. Dit maakt voor de verzoekende partij - de minderjarige kinderen - een buitengewone omstandigheid uit. Het is dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden, dan wel dat dit feitelijk gegeven niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. 6. Het opleggen van de verplichting om af te reizen naar een land waarmee de minderjarige geen enkele band hebben, Servië dan wel Bosnië en Herzegovina, is bovendien in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige. Alle kinderen werden geboren in België of Duitsland. M. E., werd geboren op 21 maart 2015 te Brasschaat. Zijn broertje, M. A., werd geboren op 28 december 2013 te Oberkirch (Duitsland). De jongste telg van het gezin, M. M., werd geboren op 4 december 2018 te Lier. Zij verbleven actueel en reeds geruime tijd in België, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt. Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige kinderen om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Servië, dan wel Bosnië en Herzegovina af te reizen - waarmee zij geen enkele band hebben - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige kinderen. Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. De verwerende partij licht als volgt toe in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 8 EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat de minderjarige kinderen niet in Servië of Bosnië en Herzegovina geboren zijn, steeds in België verbleven hebben en er zijn opgegroeid waardoor zij aldus geen band hebben met die landen. De minderjarige kinderen kunnen niet verantwoordelijk gesteld worden voor de keuzes van hun ouders. Zij stellen dat de minderjarige kinderen onmogelijk zelf naar Servië, dan wel Bosnië en Herzegovina kunnen gaan om aldaar hun aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het Bestuur, bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met alle door verzoekster aangebrachte elementen om en buitengewone omstandigheid aan te tonen die haar zou verhinderen om de verblijfsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen.

Aangaande de minderjarige kinderen motiveert de bestreden beslissing als luidt:

"Betrokkenen volgden als minderjarigen mee de asielprocedure van hun ouders. Hun ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag samen met de kinderen werd

afgesloten op 22.05.2015 met een weigering in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op datum van 21.05.2016 dienen hun ouders een asielaanvraag in te Nederland. Op datum van 01.07.2017 worden betrokkenen aangetroffen in Frankrijk alwaar ze een asielaanvraag indienen op 25.01.2017. Frankrijk vraagt in het kader van de Dublin overeenkomst aan België om betrokkenen over te nemen maar België weigert dit op 27.02.2017. Betrokkenen keren pas op 01.03.2018 terug naar België waar ze op 04.04.2018 een tweede asielaanvraag indienen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.08.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de Belgische asielpcedures– namelijk twee maanden voor de eerste en één jaar en negen maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hun ouders een verschillende nationaliteit hebben. Echter, betrokkenen verduidelijken niet waarom dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Betrokkenen maken namelijk niet aannemelijk dat de ouders geen (tijdelijk) verblijfsrecht kunnen bekomen in elkaars land op basis van hun relatie en hun drie gezamenlijke kinderen. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat minstens één van beide geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem of haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Servië dan wel Bosnië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Uit niets blijkt dat mijnheer zich niet in Servië zou kunnen vestigen er een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen op voorwaarde dat hiertoe de nodige administratieve stappen gezet worden. Omgekeerd geldt hetzelfde voor mevrouw: uit niets blijkt dat zij zich niet in Bosnië zou kunnen vestigen en er een verblijfsvergunning zou kunnen krijgen indien hiertoe de nodige administratieve stappen ondernomen worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun ouders Rom zijn waardoor zij dit ook zijn en dat zij hun land hebben ontvlucht wegens problemen in hun land van herkomst en discriminatie omwille van hun Roma-afkomst. Zij vermelden dat zij bij een terugkeer zouden worden gediscrimineerd en dat zij zouden geconfronteerd worden met tal van problemen, zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Betrokkenen wijzen erop dat de situatie voor Roma zowel in Servië als in Bosnië penibel zou zijn en verwijzen hiervoor naar een rapport van de Europese Commissie van 17.04.2018 over de situatie in Bosnië en over de situatie in Servië. Verzoekers beperken zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zouden vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Servië en Bosnië reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun ouders door hun jarenlange afwezigheid geen bindingen meer zouden hebben in hun respectievelijke landen van herkomst, waardoor zij bij hun terugkeer een beroep zouden moeten doen op hun nationale overheden en aldus geen middelen zouden hebben om te overleven.

Allereerst stellen we vast dat uit het administratief dossier blijkt dat hun ouders wel degelijk nog banden hebben met hun land van herkomst. Voor mijnheer stellen we vast dat zowel zijn moeder als zijn zussen in Bosnië wonen. Uit de beslissing van het CGVS dd. 12.03.2019 blijkt bovendien dat verschillende familieleden van mijnheer momenteel tewerkgesteld zijn in Bosnië, dat zijn zussen er ingeschreven zijn in school, dat zijn familieleden onderdak hebben en dat Roma in Bosnië een beperkte uitkering ontvangen (CGVS dd.12.03.2019). Voor mevrouw stellen we vast dat zowel haar moeder, op 24.03.2013, en haar broer, op 22.06.2012, door onze diensten gerepatriëerd werden naar Servië. Wat haar zus Ramona en haar broer Daniel betreft, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs van hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied en dit sinds 2014. Uit de beslissing van het CGVS dd. 12.03.2019 blijkt dat haar oudste broer nog steeds in Servië woont en dat haar moeder er jarenlang woonde en werkte. Uit het administratief dossier blijkt dat haar vader, dhr. H. Z. (R.R. ...) sinds 12.03.2020 samenwoont met zijn dochter in België. Hij verbleef van 2005 tot 2019 in Servië. Gezien

haar vader meer dan veertien jaar in Servië heeft verbleven, kan verondersteld worden dat hij er sterke banden heeft waarvan zijn dochter gebruik kan maken bij haar terugkeer. Dit bevestigt eveneens de veronderstelling dat mevrouw al die jaren wel degelijk in contact stond met haar in Servië verblijvende familieleden, althans minstens met haar vader. De bewering dat hun ouders geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst wordt aldus niet bevestigd door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat de ouders van betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in hun respectievelijke landen van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het staat betrokkenen vrij om voor hun een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen middelen zouden hebben om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen enkele band zouden hebben met de landen van hun ouders. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Servië of Bosnië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in één van deze beide landen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Bosnië of Servië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met deze landen. Hun vader heeft immers de Bosnische nationaliteit waar een groot deel van zijn familie verblijft. Hun moeder heeft immers de Servische nationaliteit (zowel haar moeder als haar vader hebben de Servische nationaliteit, waardoor er van uit gegaan mag worden dat zij ook de Servische nationaliteit kan bekomen) en ook een groot deel van haar familie verblijft in Servië. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte hun moedertaal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen onderbroken verblijf kennen in België, integendeel. A. is geboren in Duitsland en het gezin keerde pas op 31.12.2014 terug naar België vanuit Duitsland. A. was dan al één jaar oud. Op 21.05.2016 werd het gezin aangetroffen in Nederland. Op 07.01.2017 werden ze aangetroffen in Frankrijk waar zij op 25.01.2017 asiel vroegen. Pas op 01.03.2018 keerden betrokkenen terug naar België. Bovendien stellen we vast dat E. en A. hier slechts één jaar kleuteronderwijs aantonen en dit in het schooljaar 2018-2019. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun bindingen met België zowel taalmatig als cultureel dermate hecht zijn dat zij opwegen tegen de banden, via hun ouders, met hun respectievelijke landen van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij hier naar school gaan. Echter, allereerst merken we op dat enkel A. op dit ogenblik leerplichtig is. Verder merken we op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf van de kinderen en dus ook niet van een ononderbroken (kleuter)onderwijs voor A.. Verder stellen we vast dat betrokkenen geen attesten voorleggen die betrekking hebben op huidig schooljaar. Betrokkenen tonen enkel aan dat A. en E. hier één jaar kleuteronderwijs volgden in schooljaar 2018-2019. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat A. hier ook effectief zijn leerplicht opstartte daar betrokkenen hebben nagelaten hun aanvraag te actualiseren met recente schoolattesten. Het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er redelijkerwijs van uit worden gegaan, gelet op de nog zeer jonge leeftijd van de kinderen, dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zowel M. als E. in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin

maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun hoger belang als minderjarigen en wijzen in dit verband op artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en wijzen erop dat er een 'fair balance' gevonden moet worden tussen het belang van betrokkenen en hun familie en het Belgisch algemeen belang. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen gezien hun jonge leeftijd afhankelijk zijn van hun ouders, waarmee zij samenwonen. Echter, hun ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Betrokkenen kunnen samen met hun ouders terugkeren en worden aldus niet gescheiden van hun gezinsleden. De bestaande gezinseenheid van de kinderen blijft aldus behouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen getuigenverklaringen voorleggen. De voorgelegde getuigenverklaringen hebben hoofdzakelijk betrekking op hun vader en niet op betrokkenen zelf. We stellen dus vast dat betrokkenen geen enkel bewijs van sociale banden voorleggen, dat zij geen enkel bewijs voorleggen van enige buitenschoolse activiteiten én dat zij slechts één jaar kleuteronderwijs volgden. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten, samen met hun ouders, met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 6, en op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Wat betreft artikel 6 van het IVRK merken

we op dat betrokkenen niet aantonen dat Servië en/of Bosnië niet de mogelijkheden van hun ontwikkeling in de ruimst mogelijke zin kunnen waarborgen. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij hun terugkeer niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat de betrokkenen geen onderbroken verblijf kennen in België, integendeel. A. is geboren in Duitsland en het gezin keerde pas op 31.12.2014 terug naar België vanuit Duitsland. A. was dan al één jaar oud. Op 21.05.2016 werd het gezin aangetroffen in Nederland. Op 07.01.2017 werden ze aangetroffen in Frankrijk waar zij op 25.01.2017 asiel vroegen. Pas op 01.03.2018 keerden betrokkenen terug naar België. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun bindingen met België dermate hecht zijn dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belangen zou schaden.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hun ouders goed Nederlands zouden spreken, dat hun ouders hier lessen gevolgd zouden hebben, dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij de Belgische taal en cultuur goed onder de knie zouden hebben, dat zij de facto al onderdeel zouden uitmaken van de samenleving waartoe zij behoren, dat zij op een zeer goede manier geïntegreerd zouden zijn, dat zij geworteld zouden zijn in onze samenleving, dat zij de intentie zouden hebben om conform de Belgische normen en waarden verder deel uit te maken van de samenleving, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals de geboorteakte van hun vader, scholingsbewijzen van hun moeder, uitzendarbeidsovereenkomsten van hun vader en de bijhorende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verzoekers, die zich beperken tot het herhalen van de elementen die zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden hadden aangegeven, tonen met hun betoog het tegendeel niet aan. Zij blijven in gebreke om op basis van concreet gestaafde elementen de motivering van het Bestuur te weerleggen en tonen evenmin aan dat het Bestuur, bij het nemen van de bestreden beslissing geen afdoende onderzoek gevoerd zou hebben naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Waar zij stellen dat de minderjarige kinderen onmogelijk alleen naar Servië, dan wel Bosnië en Herzegovina kunnen gaan om aldaar hun aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen, gaan zij er met hun betoog aan voorbij dat het hele gezin op 09.07.2020, onder een bijlage 13quinquies, bevolen werd om het grondgebied te verlaten.

Hij blijft in gebreke aan te tonen met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In de mate dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekers die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, tonen niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de door hen aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enige middel is niet ernstig."

3.3. Uit het middel blijkt onder meer dat de verzoekers de beoordeling van de overgemaakte stukken in vraag stellen en menen dat er wel buitengewone omstandigheden voorhanden zijn zodat de bestreden beslissing de gedane aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten onrechte onontvankelijk verklaart. De verzoekers verwijzen naar verschillende bronnen, waarvan de Raad

onwetend is of deze zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing terwijl van de verwerende partij verwacht mocht worden dat zij op de hoogte is van deze algemene feiten.

De verzoekers voeren onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De motivering is niet afdoende en het onderzoek door het bestuur is onzorgvuldig gebeurd. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Zij menen dat de belangen van de kinderen zijn geschaad.

De verwerende partij merkt onder meer op in haar nota met opmerkingen dat verzoekers in wezen hun argumentatie van de ingediende aanvraag herhalen.

3.4. Zoals eerder gesteld, heeft de verwerende partij geen administratief dossier neergelegd. De Raad beschikt niet over de gedane aanvraag en de eventuele stukken die verzoekers gevoegd hebben bij hun aanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een onderzoek is gevoerd naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM, ook vanuit het oogpunt van de kinderen, huidige verzoekers. De bestreden beslissing stelt dat de voorgelegde getuigenverklaringen hoofdzakelijk betrekking hebben op de vader van het gezin. Ter staving van de sociale banden van de verzoekers zouden geen getuigenverklaringen zijn voorgelegd. De bestreden beslissing verwijst naar de procedures aangaande de ingediende verzoeken om internationale bescherming. Deze zijn niet voorhanden in het dossier. Het is essentieel dat de Raad over de gedane aanvragen beschikt en de voorgelegde stukken, ook ter beoordeling van de bindingen met het herkomstland, wat deel uitmaakt van het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier ter beschikking gesteld van de Raad.

De Raad wijst ter terechtzitting op dit gegeven.

De verwerende partij bevestigt dat geen administratief dossier werd neergelegd en dat bijgevolg de Raad, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier zijn wettigheidscontrole niet kan uitvoeren.

Er kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN